

คำชี้แจงแถลงไข

เอกสารประกอบการอบรมโครงการบวชภาคฤดูร้อนฉบับนี้ เป็นแบบการขอบรรพชาอุปสมบทแบบดั้งเดิม คืออุกาสะที่เจ้าคณะใหญ่หนเหนือ ได้มีนโยบายให้ภาคเหนือ โดยเฉพาะภาค ๖ ได้มีการบรรพชาอุปสมบทแบบดั้งเดิม คือแบบอุกาสะ ในการบรรพชาอุปสมบทแบบดั้งเดิมนี้อาจเป็นที่ต้องใจความเข้าใจบ้าง เนื่องจากไม่เหมือนแบบที่เคยใช้กันมาตลอด คือแบบ เอสาหัง ที่แตกต่างกันก็คือ แบบดั้งเดิมจะมีการลุกขึ้นยืน สลับกับการนั่ง ส่วนแบบเอสาหัง จะนั่งคุกเข่ากล่าวตลอด จึงจำเป็นที่ท่านเจ้าอาวาส ควรศึกษาเรียนรู้ และฝึกกับผู้จะบรรพชาอุปสมบทให้เข้าใจ แบบคำขอบรรพชาอุปสมบทฉบับนี้ จะเป็นคู่มือให้กับทุกท่านได้ไม่มากนักน้อย อีกทั้งยังจำเป็นต้องให้ผู้บรรพชาอุปสมบทฝึกท่องคำต่าง ๆ ให้ได้ด้วย

ขอฝากท่านเจ้าอาวาสทุกวัด ให้กำชับให้ผู้ที่จะบวชต้องไปท่องจำคำขอบรรพชาอุปสมบทให้ขึ้นใจ เพื่อเป็นการปลูกฝังศรัทธา ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะมีการให้พระอาจารย์รูปใดรูปหนึ่งกล่าวนำ แล้วให้นาคว่าตาม หรือถือหนังสือขึ้นมาอ่าน ซึ่งทำให้เกิดภาพความไม่ประทับใจเอาเสียเลย เมื่อจะบวช หรือตั้งใจจะบวชแล้ว ควรต้องมีเวลาได้ท่องจำบ้าง ถ้าสมมติ ถึงปานกลาง จะใช้เวลาท่อง ไม่เกิน ๕ วัน ถ้าสมมติไปถึงที่มาก จะใช้เวลาท่องประมาณ ๑๕ - ๒๐ วัน ถ้าอ่านหนังสือไม่ได้ควรอัดเทปฟังหลายๆรอบ ก็จะทำให้ท่องจำได้ เพลงทุกเพลงไม่ต้องมีเนื้อทุกคนก็ร้องได้หมดเพียงแค่ฟังบ่อยๆ โฉนดโยเล้า เรื่องคำขอบรรพชาอุปสมบทชนิดเดียวจะท่องจำไม่ได้ ถ้ามีความสนใจบ้าง จึงขอฝากทุกท่านด้วย และอีกประการหนึ่งให้ท่านเจ้าอาวาสได้กำชับให้ผู้บวชใหม่ได้ท่องคำที่จะใช้ในพิธีต่าง ๆ หน้า ๑๓ และ หน้า ๑๔ ให้ได้ ก่อนลาสิกขาด้วย เพื่อป้องกันไม่ให้คนทั้งหลายได้ดูถูก ดูหมิ่นว่าบวชแล้วไม่ได้อะไรเลย ซึ่งจะสร้างความเสียหายต่อพระศาสนาอย่างมาก ส่วนอื่น ๆ นั้น ให้ศึกษาทำความเข้าใจด้วย ข้อควรทำความเข้าใจในการบวชแบบอุกาสะที่จะต้องลุกขึ้นยืนกล่าวในแต่ละรอบในการยืนกล่าว จะกล่าวบท อุกาสะ วันทามิ ภันเต ทั้งสิ้น

ยืนครั้งที่ ๑ หลังจากรับผ้าไตรจากบิดามารดาแล้ว วางผ้ากราบ ๓ หน แล้วยืนขึ้นกล่าว อุกาสะ

ยืนครั้งที่ ๒ ก่อนรับศีล ๑๐ เมื่อประเคนขันช่อศีลแล้ว กราบ ๓ ครั้ง แล้วลุกขึ้นยืนกล่าว อุกาสะ

ยืนครั้งที่ ๓ เมื่อรับศีลเสร็จแล้ว กราบ ๑ ครั้ง ลุกขึ้นยืนกล่าว วันทามิ จบแล้วนั่งลงกราบ ๓ หน

ยีนครั้งที่ ๔ รับบาตรจากบิดามารดา แล้วอุ้มเข้าไปประเคนประอุปัชฌาย์ กราบ ๓ ครั้ง ลูกขึ้นยืน

กล่าว อุกาสะ จบแล้วนั่งลง กล่าวคำขอนิสสัย

เป็นอันว่าการลูกขึ้นยืนกล่าว อุกาสะ มี ๔ ขั้นตอนเท่านั้นเอง นอกนั้นคงเหมือนแบบเดิม

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
คำนำเรื่องแจ้งแถลงไข	๑
สารบัญ	๒
วิธีการบรรพชาอุปสมบทแบบอุกาสะ	๓
บทให้พร	9
บทสวดเพิ่มเติม (บทพาหุง)	๑0
คำให้ศีลแก่คณะศรัทธา	๑2
การนั่งสมาธิภาวนา	๑3
บทแผ่เมตตา	๑4
คำปณิพอนชั้นข้าว	๑5
พิธีทางศาสนาที่ควรท่องจำ	๑6
อันตรายของพระภิกษุสามเณรผู้บวชใหม่	๑8
อนุศาสน์ ๘ อย่าง	๒0
เครื่องวัสดุอุปกรณ์ที่ควรเตรียมในการบวช	๒2

วิธีบรรพชาอุปสมบทแบบอุกาสะ

โดย....พระครูสิรินันทวิทย์ เจ้าคณะอำเภอเมืองน่าน

วัดดอนมูล ตำบลตุ้ใต้ อำเภอเมืองน่าน จังหวัดน่าน

กุลบุตรที่จะบรรพชาอุปสมบทเมื่อเข้าสู่โบสถ์แล้ว ฟังกราบพระรัตนตรัย ๓ จบ เสร็จแล้วเข้าไป จดฐูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย จากนั้นกลับเข้าสู่ที่เดิม มัคคนายกนำกล่าวคำบูชาพระรัตนตรัย อาราธนาศีล พระอุปัชฌาย์ให้ศีล เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว ต่อไปเป็นหน้าที่ของผู้ที่จะบรรพชาอุปสมบทดำเนินการตาม ขั้นตอน กุลบุตรผู้มีศรัทธาที่จะบรรพชาอุปสมบท นั่งคุกเข่า กล่าวคำบูชาสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย ดังนี้

๑. นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (ว่า 3 จบ)

อิติปิโส ภะคะวา, อะระหัง สัมมาสัมพุทธो, วิชชาจะระณะสัมปันโน, สุคะโต โลกะวิทู
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถาเทวะมะนุสสานัง , พุทโธ ภะคะวาติฯ (กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม , สันทิฏฐิโก , อะกาลิโก , เอहिปัสสีโก
โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง , เวทิตัพโพ วิญญูหิติ ฯ (กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ , อุกุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ , สามิจีปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

ยะทิทั้ง , จัตตาริ ปุริสสะยุดาณิ , อัญญะ ปุริสสะปุคคะลา , เอสะ ภาคะวะโต
สวากะสังโฆ อาหุเนโย , ปาหุเนโย , ทักขิเนโย , อัญชะลีกระณียะ , อะนุตตะรัง
ปัญญักเขตตัง โลกัสสาติ ฯ (กราบ ๓ ครั้ง)

<u>หมายเหตุ</u> <u>คำว่า</u>	อาหุเนโย	ให้อ่านว่า	อาหุโนโย
	ปาหุเนโย	ให้อ่านว่า	ปาหุโนโย
	ทักขิเนโย	ให้อ่านว่า	ทักขิโนโย

จากนั้นผู้บรรพชาอุปสมบท เข้าไปหาบิดามารดา กราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ ๓ ครั้ง แล้ว
ประนมมือยื่นแขนรับผ้าไตรจากบิดามารดา ประนมมืออุ้มผ้าไตรเข้าไปในท่ามกลางสงฆ์ วางผ้าไตรไว้ข้าง
ตัวด้านซ้าย รับเครื่องสักการะถวายพระอุปัชฌายะ แล้วกราบด้วยเบญจางคประดิษฐ์ ๓ ครั้ง แล้วอุ้มผ้า
ไตรประนมมือลุกขึ้นยืนเปล่งวาจาขอบรรพชาอุปสมบท ให้กล่าวที่ละวรรค หยัดตามจุดจุลภาค ว่า

๒. อุกาสะ วันทามิ ภันเต , สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะ เม ภันเต , มะยา กะตัง ปัญญัง
สามินา อะนุโมทิตัพพัง , สามินา กะตัง ปัญญัง มัยหัง , ทาทัพพัง สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ ฯ

อุกาสะ การุญญัง กัตวา , ปัพพัชัง ทเถ เม ภันเต

หมายเหตุ กัตวา ให้อ่านว่า กัด - ตะ - วา เสร็จแล้วนั่งคุกเข่าประนมมือกล่าวคำขอบรรพชาอุปสมบท

๓. อะหัง ภันเต , ปัพพัชัง ยาจามิ

ทุติยัมปิ อะหัง ภันเต , ปัพพัชัง ยาจามิ

ตะติยัมปิ อะหัง ภันเต , ปัพพัชัง ยาจามิ

เสร็จแล้วให้กล่าวคำต่อไปนี้

“ สัพพะทุกขะ , นิสสะระณะ นิพพานะ , สัจฉิกะระณัตถายะ , อิมัง กาสาวัง
คะเหตวา , ปัพพาเชถะ มัง ภันเต , อะนุกัมปัง อุปาทายะ ” (วรรคนี้ให้ว่า ๓ จบ)

หมายเหตุ คำว่า สัจฉิกะระณัตถายะ ให้อ่านว่า สัต - ฉิ - กะ - ระ - นัต - ถา - ยะ

คะเหตวา ให้อ่านว่า คะ - เหด - ตะ - วา

ปัพพาเชถะ ให้อ่านว่า ปับ - พา - เช - ละ

เสร็จแล้วเดินเข้าเข้าไปหาพระอุปัชฌายะ น้อมถวายผ้าไตรแก่พระอุปัชฌาย์ แล้วกล่าวคำต่อไปนี้

๔. สัพพะทุกขะ , นิสสระณะะ นิพพานะ , สัจฉิกระณัตถายะ , เอตัง กาสาวัง ทัตวา
ปัพพาเซถะ มัง ภัันเต , อะนุกัมปัง อุปาทายะ ฯ (กล่าว ๓ จบ)

หมายเหตุ คำว่า ทัตวา ให้อ่านว่า ทัต - ตะ - วา

ในลำดับนั้น พระอุปัชฌายะให้โอวาทและบอก ตะจะปัญจะกะกัมมัฏฐาน ให้นาคว่าตามไปที่ละบท โดยอนุโลมและปฏิโลม ดังนี้

เกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ (อนุโลม)

ตะโจ ทันตา นะขา โลมา เกสา ฯ (ปฏิโลม)

จากนั้นพระอุปัชฌายะชักผ้าอังสะออกจากไตรแล้วสวมให้ และให้ออกไปครองผ้า เมื่อเสร็จแล้ว
รับเครื่องไทยทานเข้าไปหาพระศีลาจารย์ กราบลง ๓ หน ถวายเครื่องไทยทาน แล้วลุกขึ้นยืนประนมมือ
เปล่งคำกล่าว อุภาสะ ดังนี้

๕. อุภาสะ วันทามิ ภัันเต , สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะ เม ภัันเต, มะยา กะตัง
ปัญญัง สามินา อะนุโมติตัพพัง , สามินา กะตัง ปัญญัง มัยหัง , ทาตัพพัง สาธุ สาธุ
อะนุโมทามิ ฯ,

อุภาสะ การุญญัง กัตวา , ติสระเณนะ สะหะ , สีลานิ เทถะ เม ภัันเต

(เสร็จแล้วนั่งลงคุกเข่าขอพรและศีลดังต่อไปนี้)

๖. อะหัง ภัันเต , สระณะสีลัง ยาจามิ

ทุติยัมปิ อะหัง ภัันเต , สระณะสีลัง ยาจามิ,

ตะติยัมปิ อะหัง ภัันเต , สระณะสีลัง ยาจามิ

ลำดับนั้น พระศีลาจารย์ กล่าวนำ และให้ผู้บรรพชาอุปสมบทว่าตามไปที่ละบท ดังนี้

๗. นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ (ว่า ๓ หน)

ให้นาคว่าตาม จบแล้ว พระศีลาจารย์กล่าวคำว่า ยะมะหัง ะวทามิ ตัง ะเทหิ นาคให้รับว่า
อามะ ภัันเต จากนั้นพระศีลาจารย์กล่าวนำ ผู้บรรพชาอุปสมบทว่าตาม ดังนี้

	พุทธัง	สระระณัง	คัจฉามิ
	ธัมมัง	สระระณัง	คัจฉามิ
	สังขัง	สระระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	พุทธัง	สระระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	ธัมมัง	สระระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	สังขัง	สระระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	พุทธัง	สระระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	ธัมมัง	สระระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	สังขัง	สระระณัง	คัจฉามิ

จบแล้วพระศีลาจารย์บอกว่า ดิสระระณะคะมะนัง นิฏฐิตัง พึงรับว่า อามะ ภันเต ลำดับนั้นพระศีลาจารย์จะบอกให้รู้ว่า การบรรพชาเป็นสามเณรสำเร็จด้วยไตรสรณคมน์เพียงเท่านั้น ต่อแต่นั้นพึงสมาทานสิกขาบท ๑๐ ประการ โดยพระศีลาจารย์ กล่าวนำทีละข้อ ให้นำคำว่าตามที่ละวรรค ตามจุดเครื่องหมายดังนี้

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาதியามิ
 ๒. อะทินนาทานา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาதியามิ
 ๓. อะพรัมมะจะรียา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาதியามิ
 ๔. มุสาวาทา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาதியามิ
 ๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐาณา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาதியามิ
 ๖. วิกาละโภชนา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาதியามิ
 ๗. นัจจะคีตะวาทิตะ วิสุกะทัสสะนา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาதியามิ
 ๘. มาลาคันธะ วิเลปะนะ ธารณะ มัณทะนะ วิภูสะนัฏฐาณา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาதியามิ
 ๙. อุจจาสะยะนะ มะหาสะยะนา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาதியามิ
 ๑๐. ชาตะรุปะ ระชะตะ ปะฏิกคะหะนา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาதியามิ
- (อิมานิ ทะสะ สิกขาปะทานิ สะมาதியามิ. กล่าว 3 จบ แล้วกราบ ๑ ครั้ง)

จากนั้นลุกขึ้นยืนกล่าวคำขออุกาสะ ดังนี้

วันทามิ ภันเต , สัพพัง อะปะราธัง ขะมะละ เม ภันเต , มะยา กะตัง ปุญญัง
สามินา อะนุโมทิตัพพัง , สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง , ทาตัพพัง สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ.
(แล้วนั่งคุกเข่ากราบเบญจางคประดิษฐ์ ๓ ครั้ง)

(หมายเหตุ) ในการให้ศีลพระศีลาจารย์พึงกล่าวนำที่ละวรรค ตัวอย่างเช่น พระศีลาจารย์ ว่า
ปาณาติปาตา เวระมะณี หยุดแล้วให้ผู้บรรพชาอุปสมบทว่าตาม ปาณาติปาตา เวระมะณี เสร็จ
แล้วพระศีลาจารย์ว่า สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ ผู้บรรพชาอุปสมบทว่าตาม สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
เป็นต้น กล่าวนำอย่างนี้ไปที่ละข้อจนจบ ในการให้ศีลผู้บรรพชาอุปสมบท ให้พระศีลาจารย์ นั่งท้ายสงฆ์

จากนั้น สามเณรเข้าไปรับบาตรจากบิดามารดา แล้วอุ้มเข้าไปหาพระอุปัชฌายะวางบาตรไว้ข้างตัว
ด้านซ้าย รับเครื่องไทยทานถวายพระอุปัชฌาย์กราบ ๓ หน ลุกขึ้นยืนประณมมือ กล่าวคำ อุกาสะ ดังนี้

๘. อุกาสะ วันทามิ ภันเต , สัพพัง อะปะราธัง ขะมะละ เม ภันเต , มะยา กะตัง
ปุญญัง สามินา อะนุโมทิตัพพัง , สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง , ทาตัพพัง สาธุ สาธุ
อะนุโมทามิ ฯ

อุกาสะ การุญญัง กัตวา , นิสสะยัง เทละ เม ภันเต

จากนั้น พึงนั่งคุกเข่า กล่าวคำขอนิสัย ดังนี้

๙. อะหัง ภันเต , นิสสะยัง ยาจามิ,

ทุติยัมปิ อะหัง ภันเต , นิสสะยัง ยาจามิ

ตะติยัมปิ อะหัง ภันเต , นิสสะยัง ยาจามิ ฯ

อุปัชฌาโย เม ภันเต โหหิ

อุปัชฌาโย เม ภันเต โหหิ

อุปัชฌาโย เม ภันเต โหหิ

หมายเหตุ คำว่า อุปัชฌาโย ให้อ่านว่า อุ - ปัด - ชา - โย

อุปัชฌาโยว่า ปฏิรูปัง สามเณรพึงรับว่า อุกาสะ สัมปะฏิจนามิ

โอปาเยกัง สามเณรพึงรับว่า อุกาสะ สัมปะฏิจนามิ

ปาสาทิเกนะ สัมปาเทหิ สามเณรพึงรับว่า อุกาสะ สัมปะฏิจนามิ

หมายเหตุ คำว่า สัมปะกิจฉามีให้อ่านว่า ส่า - ปะ - ติต - ฉา - มิ จากนั้นให้กล่าวคำต่อไปนี้

๑๐. อัชชะตักเคทานิ เถโร มัยหัง ภาโร , อะหัมปิ เถรัสสะ ภาโร.

อัชชะตักเคทานิ เถโร มัยหัง ภาโร , อะหัมปิ เถรัสสะ ภาโร.

อัชชะตักเคทานิ เถโร มัยหัง ภาโร , อะหัมปิ เถรัสสะ ภาโร.

หมายเหตุ คำว่า อัชชะตักเคทานิ ให้อ่านว่า อัต - ชะ - ตัก - เค - ทา - นิ
เสร็จแล้วกราบลง ๓ หน จากนั้น

การบรรพชาเป็นสามเณร สำเร็จเพียงเท่านี้

สำหรับผู้จะอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ดำเนินการต่อไปนี้

พระอุปัชฌาย์ กล่าวคำบอกเครื่องอัฐบริขาร ดังนี้

อะยันเต	ปัตโต	ให้รับว่า	อามะ	ภันเต
อะยัง	สังฆาฏิ	ให้รับว่า	อามะ	ภันเต
อะยัง	อุตตะราสังโค	ให้รับว่า	อามะ	ภันเต
อะยัง	อันตะระวาสะโก	ให้รับว่า	อามะ	ภันเต

ต่อจากนั้นพระอุปัชฌาย์บอกให้ออกไปอยู่ข้างนอกว่า คัจฉะ อะมุหิ โอกาเส ติฏฐาหิ ผู้บรรพชา อุปสมบทพึง
ถอยออกลุกขึ้นเดินไปยืนอยู่ในที่ที่กำหนดไว้ (ที่ประตูหน้าอุโบสถ) พระคู่สวด ท่านสวดสมมติตนแล้วออกไป
สวดถามอันตรายิกธรรม ฟังรับว่า นัตถิ ภันเต ๕ หน อามะ ภันเต ๘ หน ดังนี้

พระคู่สวดถาม	ผู้อุปสมบทตอบ
กุณฐัง (โรคเรื้อน)	ให้ตอบว่า นัตถิ ภันเต (ไม่ใช่ครับ)
คัณโฑ (โรคฝี)	ให้ตอบว่า นัตถิ ภันเต (ไม่ใช่ครับ)
กิลาสो (โรคกลาก)	ให้ตอบว่า นัตถิ ภันเต (ไม่ใช่ครับ)
โสโส (โรคที่ติดหอบ หรือมวงคร่อ)	ให้ตอบว่า นัตถิ ภันเต (ไม่ใช่ครับ)
อปมาโร (โรคลมบ้าหมู)	ให้ตอบว่า นัตถิ ภันเต (ไม่ใช่ครับ)
มนุสโสลี (เป็นมนุษย์ไข้ไหม)	ให้ตอบว่า อามะ ภันเต (ใช่ครับ)
ปุโรโสลี (เป็นบุรุษไข้ไหม)	ให้ตอบว่า อามะ ภันเต (ใช่ครับ)

ภุชิสโสถี (เป็นอิสระใช้ใหม่) ให้ตอบว่า อามะ ภันเต (ใช่ครับ)

อนโณถี (ไม่เป็นหนี้ใช้ใหม่) ให้ตอบว่า อามะ ภันเต (ใช่ครับ)

นถี ราชภัก (ไม่ได้เป็นข้าราชการใช้ใหม่) ให้ตอบว่า อามะ ภันเต (ใช่ครับ)

อนุญญาโตถี มาตาปิตุหิ (มารดาบิดาอนุญาตแล้วใช้ใหม่) ให้ตอบว่า อามะ ภันเต

ปริบูรณ์วิสติ วัสโสถี (มีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วใช้ใหม่) ให้ตอบว่า อามะ ภันเต

ปริบูรณ์นเต ปัตตจีวรัง (มีบาตรและจีวรครบแล้วใช้ใหม่) ให้ตอบว่า อามะ ภันเต

กินนาโมถี (ท่านชื่ออะไร) ให้ตอบว่า อะหัง ภันเต.....นามะ

(ให้ใส่ ฉายาของตนเองที่ท่านกำหนดให้)

โก นาม เต อุปัชฌาย (พระอุปัชฌาย์ของท่านชื่ออะไร)

ให้ตอบว่า อุปัชฌาย เม ภันเต อายัสสะหมานามะ

(ให้ใส่ ฉายาของพระอุปัชฌาย์ ถ้ามได้ที่เจ้าอาวาส)

ครั้นสวดสอนซ่อมแล้ว พระครูสวดท่านกลับเข้ามาสวดเรียกอุปสัมปทาเปกขะ เมื่อท่านสวดแล้ว จะเรียกผู้อุปสมบทเข้ามาด้วยคำว่า **อาคัจฉาหิ** ถ้าบวชหลายคน เรียก **อาคัจฉถะ** ผู้อุปสมบท ฟังเดินเข้ามา นั่งคุกเข่าลงที่ท้ายอาสนะสงฆ์ เปล่งวาจาขออุปสมบทว่า ดังนี้

๑๒. สังฆัมภันเต , อุปะสัมปะทัง ยาจามิ , อุลลุมปะตุ มัง ภันเต , สังโฆ อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

ทุติยัมปิ ภันเต , สังฆัง อุปะสัมปะทัง ยาจามิ , อุลลุมปะตุ มัง ภันเต , สังโฆ อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

ตะติยัมปิ ภันเต , สังฆัง อุปะสัมปะทัง ยาจามิ , อุลลุมปะตุ มัง ภันเต , สังโฆ อะนุกัมปัง อุปาทายะ.

หมายเหตุ คำว่า สังฆัมภันเต ให้อ่านว่า สัง - คำ - พัน - เต

อุลลุมปะตุ ให้อ่านว่า อุ - ล - ม - ปะ - ตุ

ต่อไปนี้เป็นบทให้พร

๑. คำให้พร = ยะถา วาริระหา ปุรา ประิปุเรนติ สากระรัง , เอะวะเมวะ อีโต ทินนัง เปตานัง อุปะกัปปะติ , อิจฉิตัง ปฏฐิตัง ตุมหัง ขิปปะเมวะ สะมิชณะตุ , สัพเพ ปุเรนตุ สังกัปปา , จันโท ปันณะระโส ยะถา , มะณิ โชติระโส ยะถา ฯ

สัพพีติโย วิวัชขันตุ , สัพพะโรโค วินัสสะตุ , มา เต ภะวัตตวันตะราโย , สุขี ทีฆายุกะวะ , อะภิวาทะนะสีลิสสะ นิจจัง , วุทธาปะจาโยโน , จัตตาโร อัมมา วัฑฒันติ , อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง ฯ

หมายเหตุ อิจฉิตัง ปฏฐิตัง ให้อ่านว่า อิด - ฉิ - ตัง , ปัด - ติ - ตัง

สะมิชณะตุ ให้อ่านว่า สะ - มิ - ชะ - ตุ

วิวัชขันตุ ให้อ่านว่า วิ - วัต - ขัน - ตุ

ภะวัตตวันตะราโย ให้อ่านว่า พะ - วัต - ตวัน - ตะ - รา - โย

หรือถ้าพูดเป็นภาษากลางว่า พะ - วัต - ตะ - วัน - ตะ - รา - โย

คำว่า ตะ - วัน ให้อ่านเสียง ตะ ครึ่งคำ คืออ่านเร็วขึ้น

วุทธาปะจาโยโน ให้อ่านว่า วุด - ทา - ปะ - จา - โย - โน

วัฑฒันติ ให้อ่านว่า วัต - ฒัน - ติ

๒. อายุวัฑฒะโก ฐานะวัฑฒะโก สิริวัฑฒะโก ยะสะวัฑฒะโก พะละวัฑฒะโก วัณณะวัฑฒะโก สุขะวัฑฒะโก โหตุ สัพพะทา ฯ

ทุกขะโรคะภะยา เวรา โสกา สัตต จุปัททวา อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ จะ
เตชะสา ชะยะสิทธิิ ธะนัง ลาภัง โสตถิภาคะยัง สุขัง พะลัง สิริ อายุ จะ วัณโณ จะ
โมคัง วุฑฒิ จะ ยะสะวา สะตะวัสสา จะ อายุ จะ ชีวะสิทธิิ ะวันตุ เต ฯ

๓. อายุโท พะละโท ธีโร วัณณะโท ปะฏิภาณะโท สุขัสสะ ทาตา เมธาวิ สุขัง
โส อะธิคัจฉะติ อายุง ทัตถะวา พะลัง วัณณัง สุขัญจะ ปะฏิภาณะโท ทีฆายุ ยะสะวา
โหติ ยัตถะ ยัตถุปะปัชชะตติ ฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะทเวตา สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถิ ะวันตุ เต ฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะทเวตา สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถิ ะวันตุ เต ฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะทเวตา สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถิ ะวันตุ เต ฯ

บทสวดมนต์ถวายพรพระ

ใช้ไหว้พระสวดมนต์ก่อนนอน ตื่นนอน และในทุกๆโอกาสเพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ตนเอง

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (ว่า 3 จบ)

อิติปิโส ภะคะวา, อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ, วิชชาจะระณะสัมปันโน, สุขะโต โลกะวิทู
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถาเทวะมะนุสสาณัง , พุทโธ ภะคะวาติ ฯ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม , สันทิฏฐิโก , อะกาลิโก , เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก
ปัจจุตัง , เวทิตัพโพ วิญญูหิติ ฯ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ , อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ , สามิจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

ยะทิทัง , จัตตาริ ปุริสะยุคานิ , อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา , เอสะ ภะคะวะโต
สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย , ปาหุเนยโย , ทักขิเนยโย , อัญชะลีกะระณีโย , อะนุตตะรัง
ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ ฯ

๑. พาหุง สะหัสสะมะภินิมิตตะสาธุชันตัง ศรีเมชะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง

ทานาภิรัมมะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

๒. มาราดิเรกะมะภิชฺฉิตะ สัพพะรัตติง โฉรัมปะนาพะวะกะ มักกะมะถัถะยักขัง
ขันตีสุทนต์ะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๓. นาฬาคีริง คชะวะรัง อะติมัตตะภุตัง ทาวักคิจักกะมะสะนีวะ สุทธารุณฺณัง
เมตตัมพุเสกะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๔. อุกขิตตะขัคคะมะติหัตตะ สุทธารุณฺณัง ธาวันติโย ชะนะปะถังคฺคิมาละวันตัง
อิทธิสิสังคะตะ มะโน ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๕. กัตถะวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา จิฏฺฐายะ ทฏฺฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๖. สัจจัง วิหาเย มะติสัจจะกะวาทะเกตุง วาทาภิโร ปิตะมะนัง อะติอันธะภุตัง
ปัญญาปะที ปะชะลิตะ ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๗. นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิฐูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๘. ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุตฺถุหัตถัง พรัหมมํ วิสุทฺธิชฺฐติมิทธิพะกาภิธานัง
ญานาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๙. เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันตี
หิตะวานะ เนกะวิวิธานิ จุปฺพทะวานิ โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ ฯ
๑๐. มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง ปุเรตฺถะวา ปาระมี สัพพา ปัตโต
สัมโพธิมุตตะมัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง ฯ
11. ชะยันโต โพธิยา มูเล สักกะยานัง นันทิวัทธมโน เอวัง ตะวัง วิชะโย โหหิ
ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกชะเร อะภิเสเก
สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมหะติ ฯ
- สุนักขัตถัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง
พรหมะจาริสฺส ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจา กัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง
ปะณิธี เต ปะทักขิณา ปะทักขิณานิ กัตถะวานะ ละภันตเต เต ปะทักขิणे ฯ

12. ภาวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะพุทธานุภาวณะ สะทา
โสตถิ ภาวันตุ เต ฯ

ภาวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะธัมมานุภาวณะ สะทา
โสตถิ ภาวันตุ เต ฯ

ภาวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะสังฆานุภาวณะ สะทา
โสตถิ ภาวันตุ เต ฯ

หมายเหตุ คำว่า กัตตวานะให้อ่านว่า กัต - ตัว - นะ

ข้อสำคัญ

บทถวายพรพระ หรืออีกอย่างหนึ่งเรียกว่าบทชนะมาร ขอให้ทุกท่านที่เข้ามาสู่ร่มพระศาสนาท่องเที่ยวชื่นใจ ไม่จำเป็นต้องไปเรียนคาถาอาคมที่ไหนให้ยุ่งยาก ขอให้ตั้งใจท่องให้ได้ ท่องให้ชื่นใจ สามารถนำไปใช้ในการชีวิตประจำวันได้ ใช้สำหรับไหว้พระก่อนนอนดี หลังตื่นนอนก็ดี หรือในเวลาว่างจากภารกิจ ตลอดถึงมีปัญหาอุปสรรคในชีวิต ดัดขัดหน้าที่การงาน รู้สึกร้อนรุ่ม หรืออะไรก็ตามที่เกิดขึ้นกับชีวิต ให้ตั้งใจ ทำใจให้มั่นคง แน่วแน่มั่นคงทอ้งในใจบทสวดนี้จนจบ แล้วอธิษฐานจิตให้สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับเราให้มลายหายสิ้นไป เชื่อเถอะท่านจะพบกับสิ่งที่ดีๆ เกิดขึ้นกับตัวท่าน เพราะบทนี้ประกอบด้วยพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และการชนะมารของพระพุทธเจ้าด้วยพระบารมี และในการสวดเพื่อตนเองทุกครั้งตั้งแต่ข้อ ๑ - ๘ บทที่ว่า ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ให้เปลี่ยนเป็น ภาวะตุ เม ชะยะมังคะลานิ และบท ภาวะตุ สัพ ข้อ 12 บทสุดท้าย ที่เน้นตัวหนาที่ว่า ภาวันตุ เต เปลี่ยนเป็น ภาวันตุ เม

คำให้ศีลแก่ศรัทธาญาติโยมสำหรับพระภิกษุ

ขั้นตอนการให้ศีล

หลังจากที่ศรัทธาญาติโยมกล่าวคำบูชาพระรัตนตรัยเสร็จแล้ว จะอาราธนาศีล พอถึงคำอาราธนาบทว่า ตติยัมปิ มะยัง ภันเต พระที่จะให้ศีลตั้งพัดให้ตรง จับด้ามพัดให้ห่างจากตัวพัด ๑ ฝ่ามือ โดยให้หัวแม่มือเหยียดไปตามด้ามพัด เมื่อศรัทธาญาติโยมอาราธนาศีล ๕ จบแล้วให้ว่า นำไปที่ละบท โดยศรัทธาญาติโยมจะกล่าวตามไปที่ละบท ดังนี้

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (ว่า ๓ จบ)

พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ

ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ

สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ

พุทฺธัมปิ พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ

พุทฺธัมปิ ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ

พุทฺธัมปิ สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ

ตะตฺถัมปิ พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ

ตะตฺถัมปิ ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ

ตะตฺถัมปิ สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ

(ติสระณะกะมะณัง นิฐิตัง) ญาติโยมรับว่า อามะ ภันเต

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๒. อะทินนาทานา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๓. กาเมสุมิฉาจารา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๔. มุสาวาทา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี , สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

อิมานิ ปญฺจะ สิกขาปะทานิ , สีเลนะ สุคะติง ยันติ , สีเลนะ โภคะสัมปะทา ,
สีเลนะ นิพพุติง ยันติ , ตัสสะหมา สีสัง วิโสระเย .

เมื่อให้ศีลจบแล้ว วางพัดไว้ที่เดิม การให้ศีล สามเณรก็สามารถให้ศีลแก่ญาติโยมได้ ถ้า
วัดใดไม่มีพระภิกษุ เพราะเป็นการร่วมนำให้ญาติโยมนำไปปฏิบัติ ไม่ผิดใดๆ ทั้งสิ้น

การนั่งสมาธิภาวนา

การนั่งสมาธิภาวนา เป็นกระบวนการหนึ่งในการเสริมสร้างจิตใจ ให้มีความมั่นคง
มีสติสัมปชัญญะ สร้างความเมตตากรุณา ตลอดถึงเป็นการสร้างจิตสำนึกให้มีความรับผิดชอบ

ชีวิต ใครก็ตามถ้าสามารถฝึกฝนเป็นประจำและตั้งใจทำแล้วจะเป็นคนแก่ว่างถ้าสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ จะมีจิตใจเยือกเย็น เป็นผู้มีเหตุผล โอบอ้อมอารี

วิธีการนั่งสมาธิ

การนั่งสมาธิ จะนั่งในอิริยาบถใด ๆ ก็ได้ ตามปกติ จะเป็นการนั่งขาขวาทับขาซ้าย มือวางบนตัก มือขวาทับมือซ้าย หัวแม่มือชนกัน ยึดตัวตรง ไม่นั่งก้มหน้า หลับตาลงเบา ๆ ไม่กดหรือเกร็งสายตา และกล้ามเนื้อ ปล่อยให้ร่างกายผ่อนคลาย อยู่ในท่าที่สบาย ๆ หายใจธรรมดาช้า ๆ กำหนดลมหายใจเข้า - ออก รู้ทันอารมณ์ บางท่านอาจจะนั่งกับพื้นไม่ได้ ก็สามารถนั่งบนเก้าอี้ก็ได้ ทำแบบเดียวกัน การนั่งสมาธิ สามารถทำได้ตลอดเวลา จะใช้เวลาเท่าไรก็ได้อยู่ที่การตั้งใจปฏิบัติ

บทเจริญกรรมฐาน

ก่อนที่จะนั่งสมาธิภาวนา โดยเฉพาะก่อนนอน และตื่นนอนตอนเช้า หรือหลังไหว้พระ สวดมนต์ควรที่จะอาราธนากรรมฐานเพื่อเป็นการเตรียมใจให้พร้อมก่อน โดยว่าดังนี้

อุกาสะ อุกาสะ ณ โอกาสบัดนี้ ข้าพเจ้าขอสมาทาน ซึ่งพระกรรมฐาน ขอขะณิกะสมาธิ อุปจาระสมาธิ อัปปะนาสมาธิ และวิปัสสนาญาณ จงบังเกิดมี ในชั้นระสันทานของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะตั้งสติไว้ ที่ลมหายใจเข้าออก ลมหายใจเข้ารู้ ลมหายใจออกรู้ หายใจเข้าจับบริการรรมว่า “ พุท ” หายใจออกจับบริการรรมว่า “ โร ” พุทโร พุทโร ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เทอญ.

หมายเหตุ จากนั้น นั่งสมาธิ หลับตาลงเบา ๆ หายใจเข้า บริการรรมว่า พุท หายใจออกบริการรรมว่า โร ไปจนกว่าจะได้เวลาสมควร หรือบางท่านจะใช้การบริการรรมตามที่ได้เรียนรู้มาจากครูบาอาจารย์สำนักอื่น ๆ ก็ได้ เช่น สัมมาอะระหัง , ยุบหนอ พองหนอ หรืออะไรก็ได้ แต่ขอให้มีความตั้งใจสมาธิกำกับ รู้เท่าทันอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ที่เป็นปัจจุบันตลอดเวลา ที่สำคัญเวลาจะนั่งสมาธิภาวนา อย่างกังวล อย่างเครียด อย่างนึกถึงเรื่องราวในอดีต ในอนาคต สวรรค์ นรก เทวดา หรืออะไรทั้งสิ้น วางใจให้เป็นกลาง มีอารมณ์ที่เป็นปัจจุบัน และมีความตั้งใจเต็มที่ เวลาจิตคิดอะไรก็ตาม ให้รู้เท่าทันความคิด เมื่อออกจากสมาธิแล้ว ให้แผ่เมตตา โดยว่าดังนี้

บทแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลาย ที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัปพะยาปัชฌา จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆา จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุชี อัตตานัง परिहरันตุ จงมีความสุขกาย สุขใจ รักษาตน ให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งหมด
ทั้งสิ้นเถิด

ยังกิญจิ กุสลัง กัมมัง กรรมใดที่เป็นกุศล อันใดอันหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้วนี้ ขอ
จงมีส่วน แต่ท่านผู้มีพระคุณทั้งหลาย มีมารดาบิดา ปู่ย่าตายาย ครูบาอาจารย์ เจ้ากรรมนายเวร
ญาติสนิทมิตรสหาย ดวงวิญญาณทั้งหลาย ตลอดจนถึงสัตว์เหล่าอื่น ที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่
เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ขอให้ท่าน
ทั้งหลายเหล่านั้น จงได้รับซึ่งส่วนกุศลที่ข้าพเจ้าได้อุทิศถึงนี้เถิด

ข้าพเจ้าขอตั้งสัจจะอธิษฐาน ขออานุภาพแห่งบุญกุศล ที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้วนี้ จง
เป็นพลละปะปัจจัย เป็นนิสสัยตามส่ง ให้ข้าพเจ้าได้เกิดปัญญาญาณ ทั้งชาตินี้และชาติหน้า
ตลอดชาติอย่างยิ่ง จนถึงความพ้นทุกข์ คือพระนิพพานเทอญ

อิทัง เม ญาตินัง โหตุ สุขिता โหนตุ ญาตะโย

คำปิ่นปอนชั้นข้าว

เอวัง โหนตุ สัมปะฏิจฉามิ ดีและอจจะในวันนี้ ก็หากเป็นวันดีเป็นวันสระหรี สุภะมังคะละ อันประเสริฐ ลำเลียงยิ่งกว่าวันและยามตั้งหลาย บัดนี้หมายมีเจ้าแก้วแห่งป่ามะมูลละครีธา อุปาสะกะ อุปาสิกาตั้งหลาย ก็ได้ปากันขงขวยตกแต่งแบ่งน้อมนำมายังข้าวโอทะนะภิกขาหาร ข้าวตอกดอกไม้รูปเทียน พร้อมด้วยจะตูปัจจัยไทยะทาน สัปปะบริวารของตานตั้งหลาย มา ถวายเป็นทานในทิมกาละวันนี้ เพื่อจักน้อมนำมาถวายเป็นทานเป็นพุทธะบูชา อัมมะบูชา สังฆะบูชา อุทิสะหือถึงแก่ปีตา มารดา ปู่ย่า ตายาย ครูบาอาจารย์ ตลอดถึงผู้มีพระคุณตั้งหลาย ว่าสันนั้นแต่ดีหลี บัดนี้หมายมี.....พร้อมด้วย (สามีก่า ภริยา) ลูกเต้าญาติกาวงศาปี่ น้องทุกคน ได้หือตานแล้วก็จักอุทิสะไปหายังญาติก่า ผู้มอะระณาจุติตายไปสู่โลกไปพายหน้ามี นามมะก่อนว่า.....แม่นว่าเขาเจ้าเขาต่านตั้งหลายที่ได้กล่าวนามมานี้ได้ไปอยู่ ณ ทิศะดีใด ก็ขอพะละบุญกุศลเยี่ยงนี้ไปฝากจดเจือ ไปจุจอตลอดถึงหือได้รับได้บริโภาค และได้มา ปิตตานุโมทะนานั้นจุงจักมีเตียงแต่ดีหลี

ด้วยพระลออันสงฆ์บุญกินบุญทาน ที่เจ้ามุลละศรีธาได้หื้อทานในกาละยามนี้มีมากมาย
หลายประการ ก็จักผายแผ่อุทิศะไปหาปีตามารดาปู่ย่าตายาย ญาติสนิทมิตรสหายพี่น้องทุกคน
ที่ได้ล่วงลับไปแล้ว ยังบ่เฒ่าแต่นั้นก็จักอุทิศะไปหา บ่เกิดแม่เกิด ปู่เถนย่าเถน
เจ้ากรรมนายเวร เจ้าบุญนายคุณ เจ้าตีเจ้าฐาน สัตว์สี่ปะสัตว์ ดวงวิญญาณตังหลาย เตะ
บุตรเตะดา รุกะเตะดา ปีพพะตาเตะดา เตะปินอินทร์พรหมยมมะราช นางนาไท้แม่ธอระ
ณีสะหลีกุตตะ อามาศย์ ต้นจำบุญ และจำบาป ต้นจำเส้นก้านน้ำหยาดหมายตาน ขอจูงได้มา
รับส่วนบุญส่วนกุศลทุกประการ แม่นว่าไปถึงเมื่อเจ้าก็ขอหื้อเป็นข้าวงาย ไปถึงเมื่อขวยก็
หื้อเป็นแผ่นเสื่อแผ่นผ้า ไปถึงเมื่อหล้าก็ขอหื้อเป็นข้าวต๊ิบน้ำต๊ิบ นั้นจูงจักมีเตียงแต่ดีหลี

ด้วยบุญกีนบุญตานดีเจ้ามูลละสรัทธาได้หื้อตานแล้ว ขอจูงได้ย่อนมาพิทักษ์ปกปักรักษายัง
เจ้ามูลละสรัทธาผู้จูงคน หื้อมีความสุขกายสุขใจ อายุหมั่นยืนยาว ปราศจากทุกข์โศกโรคภัย
แม้ว่าจักเดินทางไปสู่ทิศใด ก็ขอหื้อเป็นที่รักเปิงใจแก่คนและเทวะบุตรเทวะดาตั้งหลาย จูเอื่อง
จุประการนั้นจูงจักมีแต่ียงแต่ดีหลี แม้นเจ้ามูลละสรัทธาคิดสิ่งหนึ่งประการใด ก็ขอหื้อสมมะโน
มัยไฝอ้าง ตามเจตนาทุกประการ ตามบาทกะถาบาลีแห่งองค์สะหลีสัปปัญญพระพุทธรเจ้าตรัสไว้
ว่า ยะถา = สัพพี

พิธีทางพระพุทธศาสนา ที่ชาวพุทธควรจะต้องกล่าวคำอาราธนาต่าง ๆ ให้ได้

๑. คำบูชาพระรัตนตรัย

อิมิณา สักกาเรนะ พุทธัง อะภิปูชะยามะ

อิมิณา สักกาเรนะ ธัมมัง อะภิปูชะยามะ

อิมิณา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามะ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภาวะะวา , พุทธัง ภาวะะวันตัง อะภิวาเทมิ

สวากขาโต ภาวะะวะตา ธัมโม , ธัมมัง นมัสสามิ

สุปะฏิปันโน ภาวะะวะโต สภาวะะสังโฆ , สังฆัง นะมามิ

๒. คำอาราธนาศีล

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขณัตถายะ ติสระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ.

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขณัตถายะ ติสระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ.

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขณัตถายะ ติสระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ.

๓. คำอาราธนาพระปริตร สำหรับอาราธนาพระก่อนจะเจริญพระพุทธมนต์

วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสีหิยา สัพพะทุกขะวินาสายะ ปะริตตัง พุทธะ มังคะลัง

วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสีหิยา สัพพะภะยะวินาสายะ ปะริตตัง พุทธะ มังคะลัง

วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสีหิยา สัพพะโรคะวินาสายะ ปะริตตัง พุทธะ มังคะลัง

๔. คำอาราธนาธรรม ใช้สำหรับการอาราธนาพระให้แสดงพระธรรมเทศนา

พรัมมา จะ โลกาธิปะตีสะหัมปะติ กัตถัญจะลี อันธิวะรัง อะยาจะละ
สันตีระ สัตตาปะระชักกะ ชาติกา เทเสตุ ัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชัง ฯ

๕. คำถวายข้าวพระพุทธ

อิมัง สุปะพัญญชนะ สัมปันนัง สาลินัง โภชนะนัง อุทะกัง วะรัง พุทธัสสะ ปูเชมะ ฯ

๖. คำถวายภัตตาหาร

อิมานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชยามะ สาธุ โน
ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ ภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ที่ชะรัตตัง
หิตายะ สุขายะ ฯ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ภัตตาหาร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้
แด่พระภิกษุสงฆ์ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ภัตตาหาร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย
เพื่อประโยชน์ และความสุขความเจริญ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

๗. คำถวายสังฆทาน

อิมานิ มะยัง ภันเต สังฆะทานานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชยามะ
สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ สังฆะทานานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง
ที่ชะรัตตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายสังฆทาน กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้
แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์ จงรับ สังฆทาน กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย
เพื่อประโยชน์ และความสุขความเจริญ แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

๘. คำลาพระ

หันทะทานิ , มะยัง ภันเต , คัจฉามะ , พะหุกิจจา มะยัง , พะหุกะระณียา.

๙. คำสมมาครวัทาน (การวะของทาน)

สาธุ สาธุ โอกาสะ ข้าแต่สัพพะเยื่องเครื่องครวทาน สะหะปะริวารตังหลายมวลหมู่ อันนำมาตั้งไว้อยู่นานา อันมุละศรัทธาผู้ข้าตังหลาย ก็ได้ขงขวยหามาด้วยชอบ ประกอบด้วยกองธรรมเพื่อจักน้อมนำมายกยื่นยอดานด้วยใจเงินเจยบาน ยามเมื่อห่างดาตานี้เล่า หลอนว่าจุมลูกเต้าญิงจายได้ปะมาทะข้ามกาย บ่ตันได้ยกย้ายค้ายหนี ก็กลัวเป็นกรรมบ่ดีติดแปด หรือว่าได้กล่าวคำแหวดออกปาก เป็นกำผิดจากกองธรรม ผู้ข้าก็กลัวเป็นโทษกรรมอันใหญ่ หรือว่าลูกหลานได้หันใส่ของทาน ก็ปากันปาปานบ่พอน ได้กินก่อน ตานลุน บ่ตันได้ป็นเป็นปุ่นบิตแบ่ง หรือว่าได้เหยียดแข้งเตียวกาย น้ำมูกน้ำลายตกใส่ ตังเส้นผมน้อยใหญ่มวลมี ถ้วยจ๋อนขัดสีปะสะอาด ได้ปู้ดกวาดลื้มหลง บ่ใจเจตนาจงแต่เล่า ผู้ข้าก็กลัวเป็นบาปเส้าตวยมา

บัดนี้ผู้ข้าตังหลาย ก็ได้ขงขวยตกแต่งแบ่งน้อมนำมายังบุพพาราจาดวงดอก เข้าตอกดอกไม้ลำเทียนเอาใส่ไว้เหนือชั้น ตังน้ำสุคันโรทะกะ มายื่นยอถวาย ผู้ข้าก็มาขอสมมา ยังสัพพะนานาของทาน ขอเมตตาผายโผด ได้ห้ามเสียยังตุกข์โทษตังหลาย หื้อได้กลับกลายเป็นอโหสิกรรม อย่าได้เป็นนิวรรณ์ธรรมไปปายหน้า แก่ผู้ข้าตังหลาย ตังญิงจายใหญ่น้อย ขอเป็นบุญจ่องห้อยผาเสริฐ นำเมื่อเกิดบนสวรรค์ นั้นจุงจักมีเตียงแต่ดีหลี

กายะตวาเร ะจิตวาเร มะโนตวาเร สัญจิจะ ปะมาเทนะ วา อะสัญจิจะ ปะมาเทนะ วา กายะกัมเมนะ วา ะจิตกัมเมนะ วา มะโนกัมเมนะ วา อะต๊ะทะโทสัง อะนาคะตะโทสัง ปัจจุปันนะโทสัง สัพพังโทสัง ขะมันตุ โน ฯ

อันทรายของพระภิกษุสามเณรผู้บวชใหม่ ต้องระมัดระวังอย่าให้เกิดขึ้น มี ๔ ประการ

๑. อดทนต่อคำสอนไม่ได้ คือเปื้อนนายต่อคำสั่งสอน ขี้เกียจทำตาม
๒. เป็นคนเห็นแก่ปากแก่ท้อง ทนความอดอยากไม่ได้
๓. เพลิดเพลินในกามคุณ ทะยานอยากได้ความสุข ยิ่ง ๆ ขึ้นไป
๔. รักผู้หญิง

ภิกษุสามเณร ผู้หวังความเจริญแก่ตน ควรระวังอย่าให้อันตราย ทั้ง ๔ อย่าง ย่ำยีได้

๑. ภิกษุ สามเณร ผู้บวชใหม่ ต้องเป็นผู้มีความอดทน ไม่เบื่อหน่ายต่อคำสอนของอุปัชฌาย์อาจารย์ ไม่เกียจคร้านในการปฏิบัติกิจของสงฆ์ ปฏิบัติตามคำสอนของอุปัชฌาย์อาจารย์ ไม่เกียจคร้านในการปฏิบัติกิจของสงฆ์ เช่น บิณฑบาตตอนเช้า ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น ทำความสะอาดบริเวณวัด ซึ่งเป็นกิจของภิกษุ สามเณร ที่จะต้องประพฤติปฏิบัติเช่นนี้ทุกวัน และยังต้องปฏิบัติตามคำสอนของอุปัชฌาย์อาจารย์ เช่น ระวังกาย วาจา ใจ ไม่ประพฤติดีตลีลศีลผิดธรรม เพื่อให้กาย

วาจา ใจ ของพระภิกษุ สามเณร ผู้บวชใหม่มีความสะอาดบริสุทธิ์ และยังต้องศึกษาพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นคุณธรรมอันล้ำเลิศที่พระภิกษุสามเณรผู้บวชใหม่ จะต้องปฏิบัติให้คุณธรรมเกิดขึ้นกับตนเอง พยายามหมั่นสำรวจกิเลส คือความโลภ ความโกรธ ความหลง ว่ามีมากน้อยเพียงใด แล้วนำคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า แต่ละบทที่สมควรแก่ตน มาชำระกิเลสให้ลดลง และหมดสิ้นไป ถึงแม้จะมีอุปสรรคใด ๆ ก็ตาม ก็จะต้องอดทนต่อสู้กับความเบื่อหน่าย ความเกียจคร้าน ต่อคำสอนของอุปัชฌาย์อาจารย์

ถ้าพระภิกษุ สามเณรใด ไม่ปฏิบัติกิจของสงฆ์ เช่น ไม่ออกบิณฑบาต ไม่ทำวัตรเช้า ไม่ทำวัตรเย็น ไม่ทำความสะอาดบริเวณวัด ไม่ศึกษาพระธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า ไม่หาทางชำระกิเลสปล่อยให้ความโลภ ความโกรธ ความหลง ครอบงำจิตใจ เป็นเหตุให้เกิดความเสื่อม ภิกษุ สามเณรใดปฏิบัติดังที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ จะหาความเจริญให้เกิดขึ้นแก่ตนเองไม่ได้เลย

๒.ภิกษุ สามเณร ที่เห็นแก่ปากแก่ท้อง (เห็นแก่กิน) ทนความอดอยากไม่ได้ เช่น ไปบิณฑบาตได้ อาหารที่ถูกปากบ้าง ไม่ถูกปากบ้าง ได้มากบ้าง น้อยบ้าง ร้อนบ้าง เย็นบ้าง เค็มบ้าง จืดบ้าง ก็ต้องมีความอดทน มีสติปัญญาพิจารณาเห็นว่า การฉันอาหารนั้น ฉันเพื่อเลี้ยงธาตุ ๔ (ดิน น้ำ ลม ไฟ)ให้มีชีวิตอยู่เพื่อปฏิบัติธรรมเท่านั้น ไม่ใช่ฉันเพราะความหลงในรสชาติของอาหาร ฉันเพื่อความสนุกสนาน ฉันเพื่อความสวยงาม ฉันเพื่อบำรุงร่างกายให้แข็งแรง ดังคำกล่าวที่ว่า “กินเพื่ออยู่ ไม่ใช่อยู่เพื่อกิน” ไม่ได้ฉันเพื่อเห็นแก่ปากแก่ท้อง ภิกษุ สามเณรใดปฏิบัติได้ดังนี้ ก็จะมี ความเจริญก้าวหน้าในการปฏิบัติธรรม

ภิกษุสามเณรใดเป็นผู้เห็นแก่ปาก แก่ท้อง (เห็นแก่กิน) อาหารที่บิณฑบาตมาได้ ถ้าไม่ถูกปาก ถูกใจ ก็ไม่ฉัน ต้องเดือดร้อนญาติโยมไปจัดทำอาหาร หรือซื้อมาให้ใหม่ โดยไม่คำนึงถึงญาติโยมที่มีใจอันบริสุทธิ์ นำอาหารมาใส่บาตร เพื่อหวังจะได้บุญ กุศล อาานิสงส์กับตนเอง และผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ในเมื่อพระภิกษุ สามเณรรับบิณฑบาตแล้ว ไม่ฉันเพราะไม่ชอบอาหารนั้น แล้วผู้ที่ใส่บาตรมาจะได้อะไรจากพระภิกษุ สามเณรเหล่านั้น ภิกษุสามเณรเหล่านั้นขาดสติ ขาดปัญญาพิจารณาว่า การฉันอาหารนั้นฉันเพื่อเลี้ยงธาตุ ๔ ให้มีชีวิตอยู่ เพื่อประกอบกรรมดีต่าง ๆ จะฉันมากฉันน้อย อาหารจะดีหรือไม่ดี ก็เกิดความแ

ความเจ็บ ความตายในที่สุด ฉะนั้นภิกษุ สามเณรที่เห็นแก่ปาก แก่ท้อง ทนความอดอยากไม่ได้ การปฏิบัติธรรมก็จะไม่มีความเจริญก้าวหน้า

๓. ภิกษุ สามเณร ถ้ายังเพลิดเพลिनะเร็งหลงอยู่ในกามคุณ ๕ คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส เป็นเหตุให้เกิดความทะยานอยาก ไม่รู้จักจบสิ้น เห็นแล้วอยากเห็นอีก ได้ยินแล้วอยากได้ยินอีก ได้กลิ่นหอมแล้วก็อยากได้กลิ่นหอมนั้นอีก ได้กินอาหารที่มีรสอร่อยแล้วก็อยากได้กินอีก สัมผัสใดที่พอใจแล้วก็อยากสัมผัสอีก เกิดความทุกข์ กระวนกระวายใจ กระสับกระส่ายเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ และยังมีความหลงในลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ทำให้จิตใจฟุ้งซ่าน ไม่มีสมาธิในการเล่าเรียน หรือปฏิบัติธรรมเพื่อชำระกิเลส กลับปล่อยให้กิเลสเจริญงอกงาม พระภิกษุ สามเณรบางรูปก็ติดอยู่ในลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ชิงดีชิงเด่น แย่งกันเป็นใหญ่ จึงไม่ประสบความสำเร็จในการบวช แม้แต่พระภิกษุ สามเณรที่บวชมานานหลายพรรษาแล้วก็ตาม ก็ยังมีอันตรายเหมือนพระบวชใหม่ ที่ลุ่มหลงมัวเมา ในลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ติดอยู่ในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ดังที่เราได้เห็นภิกษุ สามเณรมีอยู่มากมายในปัจจุบันนี้

ภิกษุสามเณรใด ที่ไม่เพลิดเพลिनอยู่ในกามคุณ ๕ คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส และไม่ลุ่มหลงมัวเมาใน ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มีสติปัญญาพิจารณาเห็นว่าสิ่งต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วนี้ ล้วนเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ไม่ควรยึดมั่นถือมั่นในสิ่งเหล่านี้ แม้กระทั่งตัวเรา เมื่อมีสติปัญญาเห็นดังนี้แล้ว ก็ตั้งใจมั่น ประพฤติปฏิบัติธรรม ตามพระธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า เพื่อชำระกิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง ให้หมดสิ้นไปจากจิตใจ ภิกษุสามเณรใดประพฤติปฏิบัติดังได้กล่าวมาแล้วนี้ ย่อมมีความเจริญรุ่งเรืองในการปฏิบัติธรรม เป็นเหตุให้ กาย วาจา ใจ สะอาดบริสุทธิ์ ปราศจากความชั่ว ภิกษุ สามเณรเหล่านั้น ถือว่าเป็นผู้ที่มีความเจริญแก่ตน และประสบความสำเร็จในการบวช

๔. ภิกษุ สามเณรใด ยังมีความรักความใคร่กับผู้หญิงมาเกี่ยวข้องแล้ว จิตใจจะเศร้าหมอง ขุ่นมัว กระวนกระวาย กระสับกระส่าย ต้องการที่จะอยู่ใกล้กับคนที่ตนรัก อยากพูดอยากสัมผัส ลุ่มหลงอยู่ในลาภ อยากได้ทรัพย์สมบัติมาก ๆ มาให้หญิงที่ตนรัก อยากมียศถาบรรดาศักดิ์สูง ๆ เพื่อให้หญิงคนรักภูมิใจในตนเองเป็นเหตุให้ไม่สนใจในการศึกษา และปฏิบัติธรรมตามพระธรรมคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นภิกษุ สามเณรที่ขาดศีล ขาดธรรม บางรูปนำหญิงมาเสพกามในวัดก็มี เป็นการทำลายพระพุทธศาสนา เป็นเหตุให้พุทธศาสนิกชนเสื่อมศรัทธา เพราะเหตุที่ภิกษุ สามเณรมีความรักใคร่ในผู้หญิง ศึกษาหรือปฏิบัติธรรมก็ไม่มี ความเจริญรุ่งเรือง เพราะจิตใจมีแต่ตัณหาหาคะ นำความเดือดร้อนมาให้ตนเอง ผู้อื่น และพุทธศาสนา แม้แต่พระภิกษุ สามเณร ที่บวชมานานหลายพรรษาแล้ว ก็ยังมีพฤติกรรมดังที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ซึ่งเราพบเห็นมากมายที่เกิดขึ้นกับสังคมพระภิกษุ สามเณรในปัจจุบัน

ภิกษุ สามเณรใด ที่หวังความเจริญก้าวหน้าในการบวช มีสติปัญญาพิจารณาพระธรรม คำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า ในข้อหนึ่งที่ว่า “สตรีเป็นศัตรูของพรหมจรรย์” มีคุณธรรม คือมีhiri โอตตปปะ มีความละเอียดรอบาปเกรงกลัวต่อบาป ไม่กล้าคิดชั่ว พุทธชั่ว ทำชั่ว นำศีลและธรรมมารักษากาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ ไม่ลุ่มหลงมัวเมารักใคร่ในหญิงใด เพราะรู้ว่าเป็นเหตุของการเกิดทุกข์ แม้บางครั้งจะมีความพอใจในหญิงใดอยู่บ้าง ด้วยการที่ได้ศึกษาและได้ปฏิบัติธรรมมาแล้ว จึงมีสติปัญญาพิจารณาเห็นว่า ในกายหญิงนั้นมีเพียงธาตุ ๔ ชั้น ๕ ไม่ใช่ตัวตน และยังเห็นต่อไปอีกว่า หญิงที่เราเห็นว่าสวยงามนั้น แท้ที่จริงแล้วในร่างกายหญิงมีแต่สิ่งที่น่ารังเกียจ อีกไม่นานก็จะแก่ เหี่ยวเหี่ยว และตายเน่าเหม็นเป็นซากศพในที่สุด ภิกษุสามเณรใดประพฤติดุปฏิบัติได้ดังนี้แล้ว ก็จะเกิดความเจริญรุ่งเรือง ประสบความสำเร็จในการบวช

ภิกษุ สามเณรใด ที่หลีกเลี่ยงอันตรายของภิกษุ สามเณรผู้บวชใหม่ได้ทั้ง ๔ อย่างนี้ ก็จะเกิดความเจริญรุ่งเรืองในการศึกษาและปฏิบัติธรรม ประสบความสำเร็จในการบวช แม้แต่ภิกษุ สามเณรที่บวชนานหลายพรรษาแล้ว ก็ควรระวังภัยอันตรายทั้ง ๔ อย่างนี้เช่นกัน

อนุศาสน์ ๘ อย่าง นิสสัย ๔ อกรณียกิจ ๔

ปัจจัยเครื่องอาศัยของบรรพชิต เรียกนิสสัย มี ๔ อย่าง คือ เที่ยวบิณฑบาต ๑ นุ่งห่มผ้าบังสุกุล ๑ อยู่โคนไม้ ๑ ฉนียดองด้วยน้ำมูตรเน่า ๑.

กิจที่ไม่ควรทำเรียกอกรณียกิจ มี ๔ อย่าง คือ เสพเมถุน ๑ ลักของเขา ๑ ซ้ำสัตว์ ๑ พุดอวดคุณพิเศษที่ไม่มีในตน ๑ กิจ ๔ อย่างนี้ บรรพชิตทำไม่ได้.

สิกขาของภิกษุมี ๓ อย่าง คือ ศีล สมาธิ ปัญญา.

ความสำรวมกายวาจาให้เรียบร้อย ชื่อว่า ศีล. ความรักษาใจมั่น ชื่อว่าสมาธิ. ความรอบรู้ในกองสังขาร ชื่อว่าปัญญา.

โทษที่เกิดเพราะความละเมิดในข้อที่พระพุทธเจ้าห้าม เรียกว่าอาบัติ.

อาบัตินั้นว่าโดยชื่อมี ๗ อย่างคือปาราชิก สังฆาติเสส ถุลลัจจัย ปาจิตตีย์ ปาฏิเทสนียะ ทุกกฏ พุพภาสิต

ปาราชิกนั้น ภิกษุต้องเข้าแล้วขาดจากภิกษุ. สังฆาติเสสนั้น ต้องเข้าแล้ว ต้องอยู่กรรมจึงพ้นได้.

อาบัติอีก ๕ อย่างนั้น ภิกษุต้องเข้าแล้ว ต้องแสดงต่อหน้าสงฆ์หรือคณะหรือภิกษุรูปใดรูปหนึ่งจึงพ้นได้.

อาการที่ภิกษุจะต้องอาบัติเหล่านี้ ๖ อย่าง คือ ต้องด้วยไม่ละอาย ๑ ต้องด้วยไม่รู้ว่สิ่งนี้เป็นอาบัติ ๑ ต้องด้วยสงสัยแล้วขึ้นทำลง ๑ ต้อง ด้วยสำคัญว่าควรในของที่ไม่ควร ๑ ต้องด้วยสำคัญว่าไม่ควรในของที่ควร ๑ ต้องด้วยลืมสติ ๑.

ข้อที่พระพุทธเจ้าห้าม ซึ่งยกขึ้นเป็นสิกขาบท ที่มาในพระปาติโมกข์ ๑ ไม่ได้มาในพระปาติโมกข์ ๑.

สิกขาบทที่มาในพระปาติโมกข์นั้น คือ ปาราชิก ๔ สังฆาติเสส ๑๓ อนิยต ๒ นิสสัคคียปาจิตติย ๓๐ ปาจิตติย ๙๒ ปาฏิเทสนียะ ๔ เสดิยะ ๗๕ รวมเป็น ๒๒๐ นับทั้งอธิกรณสมณะด้วยเป็น ๒๒๗. ที่สำคัญท่านจะต้องไม่ล่วงละเมิดอาบัติอย่างหนักและอย่างกลาง ต่อไปนี้

ปาราชิก ๔

๑. เสพเมถุน ๒. ภิกษุถือเอาของที่เจ้าของเขาไม่ได้ให้ ได้ราคา ๕ มาสก
๓. ภิกษุแก่งฆ่ามนุษย์ให้ตาย ๔. ภิกษุขูดอดุดมิมนุสสธรรม (คือธรรมอันยิ่งของมนุษย์) ที่ไม่มีในตน

สังฆาติเสส ๑๓

๑. ภิกษุแก่งทำให้น้ำอสุจิสลื่อน ต้องสังฆาติเสส
๒. ภิกษุมีความกำหนดอยู่ จับต้องกายหญิง ต้องสังฆาติเสส
๓. ภิกษุมีความกำหนดอยู่ พุดเกี้ยวหญิง ต้องสังฆาติเสส
๔. ภิกษุมีความกำหนดอยู่ พุดล่อให้หญิงบำเรอตนด้วยกาม ต้องสังฆาติเสส
๕. ภิกษุชักส่อให้ชายหญิงเป็นผัวเมียกัน ต้องสังฆาติเสส
๖. ภิกษุสร้างกุฎิที่ต้องก่อและโบกด้วยปูนหรือดิน ซึ่งไม่มีใครเป็นเจ้าของ จำเพาะเป็นที่อยู่ของตน ต้องทำให้ได้ประมาณโดยยาวเพียง ๑๒ คืบ พระสุคต โดยกว้างเพียง ๗ คืบ วัดในร่วมใน และต้องให้สงฆ์แสดงที่ให้ก่อน ถ้าไม่ให้สงฆ์แสดงที่ให้ก็ดี ทำให้เกินประมาณก็ดี ต้องสังฆาติเสส
๗. ถ้าที่อยู่ซึ่งจะสร้างขึ้น มีทายกเป็นเจ้าของทำให้เกินประมาณนั้นได้ แต่ต้องให้สงฆ์แสดงที่ให้ก่อน ต้องสังฆาติเสส
๘. ภิกษุโกรธเคือง แก่งใจภิกษุอื่นด้วยอาบัติปาราชิกไม่มีมูล ต้องสังฆาติเสส
๙. ภิกษุโกรธเคือง แก่งหาเลสใจภิกษุอื่นด้วยอาบัติปาราชิก ต้องสังฆาติเสส
๑๐. ภิกษุพากเพียรเพื่อจะทำลายสงฆ์ให้แตกกันภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง สงฆ์สวดกรรมเพื่อจะให้ละข้อที่ประพัตินั้น ถ้าไม่ละต้องสังฆาติเสส
๑๑. ภิกษุประพัตินตามภิกษุผู้ทำลายสงฆ์นั้น ภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง สงฆ์สวดกรรมเพื่อจะให้ละข้อที่ประพัตินั้น ถ้าไม่ละต้องสังฆาติเสส
๑๒. ภิกษุว่ายากสอนยาก ภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง สงฆ์สวดกรรมเพื่อจะให้ละข้อที่ประพัตินั้น ถ้าไม่ละต้องอาบัติสังฆาติเสส
๑๓. ภิกษุประทุษร้ายตระกูล คือประจบคฤหัสถ์ สงฆ์ไล่เสียจากวัด กลับว่าติเตียนสงฆ์ ภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง

สงฆ์สวดกรรมเพื่อจะให้ละข้อที่ประพจน์นั้น ถ้าไม่ละ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส

เครื่องวัสดุอุปกรณ์ที่ควรเตรียมในการบวช

ที่	รายการ	จำนวน	หมายเหตุ	ที่	รายการ	จำนวน	หมายเหตุ
๑	ผ้าจีวร เบอร์ ๐๑	๑		๑๓	พัด	๑	
๒	ผ้าสังฆาฏิ เบอร์ ๑	๑		๑๔	ผ้าเช็ดตัว	๑	
๓	ผ้าสบง เบอร์ ๐๑	๑		๑๕	รองเท้าไม้หุ้มสันสีดำ	๑	
๔	ผ้าอังสะ ขนาดกลาง	๑		๑๖	ร่ม	๑	
๕	ผ้าประคตเอว	๑		๑๗	ย่าม	๑	
๖	ผ้ารัดอก ชนิด ยึดสีเหมือนจีวร	๑		๑๘	รูปเทียนแพ	๓	
๗	ลูกประคำ	๑		๑๙	พรมปูนั่ง	๑	
๘	หนังสือสวดมนต์	๑		๒๐	ยาสามัญประจำบ้าน	๑	
๙	เทียนเล่มบาท	๕	กล่อง	๒๑	ผ้าไตร ควร มีเพิ่มสำหรับเปลี่ยน	๑	ชุด
๑๐	รูปหอม	๑	กล่อง	๒๒	ที่นอน + หมอน + มุ้งครอบ	1	
๑๑	สบู่ แปรงสีฟัน ยาสีฟัน แชมพู	๑		23	ผ้าห่ม + ไฟฉาย	1	
๑2	บาตรสแตนเลส ขนาด ๘ นิ้ว	๑		24	อื่น ๆ แล้วแต่จะเพิ่ม		

พระสงฆ์ที่ควรนิมนต์มาบรรพชาอุปสมบทมีจำนวน ๙ รูป ขึ้นไป และควรเป็นจำนวนคี่
ตามแต่ต้องการ ปัจจัยไทยธรรมสำหรับถวายพระภิกษุสงฆ์เจ้าภาพควรเตรียม ดังต่อไปนี้

ที่	รายการ	จำนวน	จำนวนเงิน	หมายเหตุ
๑	พระอุปัชฌาย์	๑		
๒	พระคู่สวด	๒		
๓	พระอ้นดับ	๙		มากกว่าก็ได้
๔	พระสำหรับครองผ้า	๒		
๕	พระสำหรับให้ศีล	๑		
๖	พระสำหรับอ่านชื่อ	๑		
๗	พระพุทธรูป	๑		
	รวม	๑๗		

- หมายเหตุ
๑. ปัจจัยถวายสงฆ์ ตามแต่จะเห็นสมควร และตามความเหมาะสม
 ๒. สำหรับเครื่องไทยธรรม แล้วแต่เจ้าภาพจะจัดหาตามกำลังที่พึงทำได้